

UZASADNIENIE

W dniu 09.06.2016r. powód T. B. wniósł do Sądu Rejonowego w Białymstoku pozew o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 1.510 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 07.05.2016r. do dnia zapłaty; nadto zażądał zasądzenia kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłatą od pełnomocnictwa, rozpoznania sprawy pod jego nieobecność oraz złożył wnioski dowodowe. W uzasadnieniu podniósł, że w dniu 06.04.2016r. doszło do zdarzenia drogowego w wyniku którego kierujący samochodem, posiadający umowę ubezpieczenia OC u pozwanego, doprowadził do kolizji z jego pojazdem marki C. o nr rej. (...) i spowodował w nim uszkodzenia. Przyznał, że pozwany przyjął odpowiedzialność za szkodę i w toku postępowania likwidacyjnego przyznał mu kwotę 1.723,98 zł tytułem odszkodowania. W ocenie powoda, powyższa kwota nie rekompensowała szkody bowiem w kosztorysie naprawy przyjęto m.in. zaniżoną stawkę i ilość rbg, zastosowano amortyzację części i ceny części zamiennych nieoryginalnych, dokonano potrącenia na materiale lakierniczym, pominięto część uszkodzonych elementów, nie uwzględniono wymiany części technologicznie jednorazowych. Wskazał, że umową przelewu wiarygodności nabył całość praw do odszkodowania i w związku z tym żąda zapłaty jego części.

Postanowieniem z dn.15.06.2016r. Sąd Rejonowy w Białymstoku przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Turku (k.10).

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. zaproponował zawarcie ugody na kwotę 1.000 zł. Potwierdził, że po zgłoszeniu przez poszkodowanego D. P. (1) szkody w pojeździe marki C. o nr rej. (...), spowodowanej przez sprawcę związanego z nim umową obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przyjął co do zasady odpowiedzialność jej wystąpienie. Nie kwestionował ani okoliczności zdarzenia ani faktu powstania uszkodzeń w pojeździe powoda. Przyznał, że wypłacił powodowi kwotę 1.723,98 zł brutto tytułem odszkodowania, w bezspornej wysokości, wobec braku udokumentowania rzeczywiście poniesionych kosztów naprawy pojazdu. Przekonywał, że odszkodowaniem wyliczonym metodą kosztorysową objęto wszystkie uszkodzenia auta, uwzględniono jego stan techniczny i rocznik oraz przebieg. Wskazywał, że przy szacowaniu szkody uwzględniono dostępność części nowych, zamiennych, alternatywnych. Zdaniem pozwanego w załączonym przez powoda kosztorysie w sposób nieuprawniony zawyżono stawki robocizny do poziomu z (...) a nie warsztatów w okolicach T. i K. (k.21-22).

Powód nie przystał na warunki ugody (k39).

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Dnia 08.04.2016r. w T., z posesji przy ul. (...) w T., wybiegł pies wprost pod koła pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...), którym poruszał się D. P. (1). W wyniku uderzenia uszkodzeniu uległa przednia część auta w tym: zderzak przedni, pas przedni, chłodnica i klimatyzacja.

(dowód: dokumenty z akt szkody)

W dacie zdarzenia właściciela posesji wiązała z (...) S.A. (dalej (...)), umowa w zakresie (...) potwierdzona polisą nr (...). Poszkodowany, za pomocą elektronicznego systemu zgłaszania szkód, zgłosił powstanie szkody ubezpieczycielowi opisując przebieg zdarzenia i uszkodzenia auta. Szkodę zarejestrowano pod nr (...). Poszkodowany i ubezpieczony

złożyli żądane przez towarzystwo ubezpieczeniowe dokumenty i oświadczenia. Następnie przedstawiciel (...) przeprowadził oględziny pojazdu, opisał uszkodzenia C. w protokole szkody i sporządził dokumentację fotograficzną.

Na zlecenie ubezpieczyciela, dnia 14.04.2016r. opracowano w systemie E.'s trzy kalkulacje. W pierwszej koszt naprawy pojazdu, oszacowano na kwotę 5.648,36 zł brutto. W wycenie zastosowano ceny części pochodzących od producenta i importerów niezależnych i przyjęto stawkę roboczogodziny w kwocie 120 zł netto na prace lakiernicze i blacharskie. W drugiej, po zastosowaniu urealnienia na części w wysokości 45% i przyjęciu stawki 1 rbg na 100 zł netto, koszt naprawy określono na kwotę 2.496,26 zł. W trzeciej, po kolejnym obniżeniu stawki rbg do 51 zł i obniżeniu cen części, koszt naprawy ustalono na 1.723,98 zł. O przyznaniu odszkodowania w kwocie 1.723,98 zł powiadomiono poszkodowanego pismem z dn. 20.04.2016r.

Umową cesji wierzytelności D. P. dokonał przelewu wierzytelności związanej ze szkodą komunikacyjną o nr (...) na rzecz (...) sp. z o.o. w P.. Następnie spółka (...) sprzedała przedmiotową wierzytelność T. B..

Na jego zlecenie sporządzono w oparciu o program E.'s kosztorys w którym koszt naprawy uszkodzeń C. oszacowano na 5.763,74 zł, przy stawce rbh 123 zł.

(dowód: umowy cesji wierzytelności k.6,7, kosztorys k.9, dokumenty z akt szkody)

Rzeczywiste, ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy uszkodzeń C. (...) o nr rej. (...), rocznik 2009, powstałe w zdarzeniu z dnia 06.04.2016r., liczone w oparciu o ceny części oryginalnych sygnowanych logo producenta pojazdu oraz ceny dostępnych w programie A. części alternatywnych tzw. zamienników dobrej jakości (Q), przy uwzględnieniu dodatkowo elementów tzw. technologicznych i drobnych, zalecanych przez producenta, wynoszą 5.087,38 brutto. Z raportu optymalizacji wykonanego w programie A. dołączonego wyniku, iż w przedmiotowym pojeździe występują części alternatywne w jakości Q uszkodzone w zdarzeniu z dnia 06.04.2016r. Koszt naprawy w tej kwocie obejmuje materiały oraz normy czasowe operacji wskazane przez producenta pojazdu, stawkę roboczogodziny na poziomie 100 zł netto na prace blacharskie i 100 zł netto na prace lakiernicze, tj. w wysokości średnich stawek stosowanych w warsztatach lakierniczo-blacharskich na terenie powiatu (...), tureckiego. Podstawą zastosowania takiej stawki była analiza rynku warsztatów specjalizujących się profesjonalnie w naprawach blacharsko-lakierniczych (posiadających odpowiednie wyposażenie warsztatu typu: komora lakiernicza, rama pomiarowa do napraw pojazdów powypadkowych), jak również odpowiednie zaplecze personalne (przeszkoloną kadre) na terenie powiatu (...), tureckiego.

(dowód: opinia biegłego z dziedziny techniki samochodowej P. P. k. 48-60)

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy sąd ustalił na podstawie opisanego rzeczowego materiału dowodowego. Czyniąc ustalenia faktyczne, sąd uwzględnił złożone w trybie art. 229 k.p.c. zgodne twierdzenia stron co do okoliczności zdarzenia oraz twierdzenia którym nie zaprzeczono (art. 230 k.p.c.).

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy w zakresie okoliczności zdarzenia, które doprowadziło do powstania szkody w pojeździe marki C. oraz zakresu uszkodzeń pojazdu nie budził żadnych wątpliwości.

Opisanym wyżej dokumentom dano wiarę w pełni albowiem strony nie zakwestionowały skutecznie ich autentyczności czy wiarygodności (z wyjątkiem kosztorysów), a sąd nie znalazł podstaw by to czynić z urzędu.

Bezspornie sprawcę szkody wiązała z pozwanym towarzystwem ubezpieczeniowym umowa (...). Pozwany nie zaprzeczał wywodzącej się stąd legitymacji biernej.

Legitymacja czynna powoda wynika z umowy przelewu wierzytelności. Wierzyciel, stosownie do art. 509§1 k.c. mógł bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią. Wraz z wierzytelnością przeszły na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509§2 k.c.).

Sporną kwestię stanowiła wysokość odszkodowania.

Tak pozasądowa ekspertyza techniczna przedstawiona przez powoda, ale także kosztorys wykonany na zlecenie pozwanego, są dokumentami prywatnymi w rozumieniu art. 245 k.p.c. Dokument prywatny, stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania, choć jego moc jest słabsza od dokumentu urzędowego. Dokument prywatny tak jak każdy dowód podlega ocenie sądu. Złożone przez strony kosztorysy nie do końca okazały się przydatne do rozstrzygnięcia.

Bezspornie pozwany uznając naprawę pojazdu za opłacalną wypłacił powodowi kwotę 1.723,98 zł brutto tytułem odszkodowania. Nie może uisć uwadze sądu to, że do rozliczenia kosztów naprawy C., pozwany przyjął najniższą z kwot z kalkulacji wykonanych dn. 14.04.2016r. Obiektywna, wyważona, rzetelna, pozbawiona wewnętrznych sprzeczności i sporządzona z wykorzystaniem specjalistycznej wiedzy opinia biegłego sądowego P. P. zweryfikowała negatywnie ową kalkulację, czyniąc ją całkowicie nieprzydatną do rozstrzygnięcia. Biegły przedstawił podstawę opracowania opinii. Odniósł się szczegółowo do tezy dowodowej i nie wyszedł poza jej zakres. Ustalił koszty naprawy pojazdu, biorąc zakres uszkodzeń pojazdu powstałych w dniu 06.04.2016r. Biegły sądowy przyjął stawki roboczogodzin w wysokości 100 zł netto tj. na poziomie średnich stawek stosowanych w warsztatach lakierniczo-blacharskich na terenie powiatu (...), tureckiego oraz koszty tzw. czynności technologicznych. Przeprowadził dokładną analizę materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowań: sądowego i likwidacyjnego i wyprowadził prawidłowe wnioski na jego podstawie. Opinia jest jasna i czytelna. Strony nie kwestionowały jej w żadnym zakresie a sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Należy przyjąć za biegłym, że koszt naprawy pojazdu powoda ustalony na 5.087,38 zł brutto czyni jego naprawę ekonomicznie uzasadnioną. Co znamienne wyniki opinii biegłego niewiele różnią od tych przedstawionych przez strony (5.763,74 zł - powód i 5.648,38 zł – pozwany I. kalkulacja). Nie sposób jednak nie zauważyć, iż pozwany przyjął do ustalenia odszkodowania najniższą z kwot uzyskanych w przedstawionych mu kalkulacjach (5.648,38 zł - I. kalkulacja, 2.496,26 zł – II. kalkulacja, 1.723,98 zł - III. kalkulacja) a powód zawyżył stawki R..

Aby dojść do ustalenia odszkodowania na kwotę 1.723,98 zł pozwany zaniżył wysokość stawek rbg do kwoty 51 zł netto a ponadto dokonał urealnienia cen części w stopniu uniemożliwiającym prawidłowe wykonanie naprawy. Pominął przy tym całkowanie technologię naprawy. Powyższe dyskwalifikuje ustalenia pozwanego w tym zakresie całkowicie.

Powód, występując z przedmiotowym powództwem, stanął na stanowisku iż ubezpieczyciel odpowiada za następstwa określonego w umowie wypadku (art.805§1 k.c.). Zgodnie z art. 805 § 2 pkt 2 k.c. świadczenie ubezpieczyciela przy ubezpieczeniu majątkowym polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku i ustawodawca posługuje się w tej materii pojęciem szkody pełnej (rzeczywistej) (art. 361 § 2 k.c.) oszacowanej według cen, o których mowa w art. 363 § 2 k.c.

Wartość pojazdu po jego naprawie to nic innego, jak jego wartość rynkowa. Ponieważ wartość ta w wyniku uszkodzenia, choć później wyeliminowanego, maleje w stosunku do tej, jaką pojazd ten miałby na rynku, gdyby nie został uszkodzony, to kompensata powinna obejmować nie tylko koszty naprawy, ale także tę różnicę wartości.

Zgodnie z przepisem art. 431 k.c. osoba, która hoduje zwierzę jest zobowiązana do naprawienia szkody wyrządzonej przez podopiecznego. Ucieczka lub zabląkanie się zwierzęcia nie zwalnia jego posiadacza z odpowiedzialności cywilnej. W takim przypadku stosowane jest domniemanie winy w nadzorze. Pozwane towarzystwo ubezpieczeniowe, związane z właścicielką psa, który doprowadził do powstania szkody, umową ubezpieczenia uznało swoją odpowiedzialność.

Stosownie do art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie istnienia związku przyczynowego pomiędzy stworzeniem zagrożenia a powstaniem szkody na mieniu powoda.

Skoro zatem wysokość odszkodowania ma odpowiadać kosztom usunięcia różnicy w wartości majątku poszkodowanego to przyznane powodowi odszkodowanie, jak wykazała opinia biegłego sądowego, tego warunku nie spełnia.

Mając na uwadze zgromadzony materiał dowodowy oraz przedstawioną argumentację, Sąd uznał, że należną kwotę odszkodowania winna stanowić kwota 3.354,40 zł wynikająca z różnicy między kwotą stanowiącą rzeczywistą wartość szkody 5.087,38 zł i dotychczas wypłaconą – 1.723,98 zł. Na mocy art. 321§ 1 k.p.c. orzeczono zgodnie z żądaniem jak w pkt 1 wyroku.

Powód wniósł o zasądzenie dochodzonej kwoty wraz z ustawowymi odsetkami, od dnia 07.05.2016r. do dnia zapłaty, powołując się na art. 14 ust.1u.u.ob.

W ocenie sądu zasadnie.

Odsetki, należą się, zgodnie z art. 481 k.c., za samo opóźnienie w spełnieniu świadczenia, choćby wierzyciel nie poniósł żadnej szkody i choćby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Stanowią one rekompensatę uszczerbku majątkowego doznanego przez wierzyciela wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego.

Zgodnie z ogólną regułą (art. 455 k.c.) dotyczącą wymagalności roszczenia związanego z opóźnieniem się dłużnika ze spełnieniem świadczenia pieniężnego (art. 481 § 1 k.c.), jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania.

Reguły te modyfikuje art. 817§1,2 k.c., zgodnie z którymi ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie a tylko gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie 30 dni.

W stanie faktycznym niniejszej sprawy szkodę zgłoszono w dniu zdarzenia.

Poszkodowany w przedmiotowej sprawie współdziałał z ubezpieczycielem w toku postępowania likwidacyjnego dostarczając mu na wezwanie niezbędne dokumenty. Nie spełniając świadczenia w terminie określonym art. 817 k.c. pozwany popadł w zwłokę wobec czego ustalenie terminu początkowego, wskazanego przez powoda do naliczania odsetek uznać należy za prawidłowe.

Strony zażądały zwrotu kosztów procesu.

Obowiązek zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu oparty został na dwóch podstawowych zasadach: a) zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty procesu, oraz b) zasadzie kosztów niezbędnych i celowych, wedle której zwrotowi podlegają jedynie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony. Obowiązek zwrotu kosztów procesu zależy od ostatecznego wyniku sprawy.

Powód wygrał sprawę w całości

Wobec wyniku rozstrzygnięcia, do rozliczenia kosztów zastosowanie znajdzie art. 98§ 1, 3,4 k.p.c.

W tym stanie sprawy Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda, całość kosztów procesu na które złożyły się: opłata uiszczona zgodnie z art. 13 ust. 1 u.k.s.c.(ustawa z dn. 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – j.t. Dz.U. z 2016r. Nr 90, poz. 623 ze zm.) tj. 76,00 zł, koszty opinii biegłego w kwocie 991,07 zł oraz kwota 1.217,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego stosownie do stawek określonych w § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015, poz. 1.800) wraz z opłatą skarbową w z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016r. w sprawie zmiany opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2016r. poz. 1666), Zdaniem Sądu sytuacja finansowa pozwanego pozwala mu na wywiązanie się z nałożonego obowiązku.

Na mocy art. 84 ust. 2 u.k.s.c. orzeczono o zwrocie powodowi nadpłaconej zaliczki (1.100 zł – 991,07 zł = 108,93 zł)

(podpis i stanowisko)